

Arrest

nr. 133 181 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Rehmani van origine, en afkomstig uit het dorp Jamke Cheema, tehsil Daska gelegen in het district Sialkot van de provincie Punjab. Op 8 augustus 2011 bent u in België aangekomen en op 9 augustus 2011 diende u hier een eerste asielaanvraag in. Op 11 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier op 7 augustus 2014 een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag vreest u in

geval van terugkeer vermoord te worden door de talibanleden die u onder dwang wilden rekruteren. U stelt van uw vader vernomen te hebben dat uw verdwenen broer (I.H.) op 28 augustus 2011 dood werd teruggevonden dichtbij de stad Gujranwala. U vermoedt dat hij vermoord werd door de talibanleden die naar u op zoek zijn. Van uw andere verdwenen broer (S.) hebben jullie nog altijd geen nieuws vernomen. Uw vader wordt ook regelmatig telefonisch bedreigd door de talibanleden. Daarnaast gaf u toe dat u in juli 2008 vanuit Pakistan vertrokken bent naar Griekenland waar u verbleven hebt tot december 2009. Vervolgens keerde u terug naar Pakistan. U legde geen documenten voor ter staving van uw huidige asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. In deze beslissing werd namelijk vooreerst vastgesteld dat uit de informatie verkregen door het CGVS van op de website NADRA (National Database & Registration Authority) gebleken is dat u zich in 2008 al in Griekenland bevond wat in strijd was met uw verklaringen tijdens uw gehoor dat u vóór augustus 2011 Pakistan niet verlaten hebt. Verder legde u ongeloofwaardige verklaringen af aangaande uw reisweg van Pakistan naar België waardoor het vermoeden ontstond dat u na uw vertrek uit Pakistan in 2008 niet meer bent teruggekeerd. Daarnaast werd er in deze beslissing ook op gewezen dat u verschillende vage en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande uw rekrutering door de taliban en er bijgevolg evenmin geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten die hieruit voortvloeiden. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Zo gaf u in het kader van uw huidige asielaanvraag weliswaar toe dat u vanaf juli 2008 inderdaad in Griekenland verbleven hebt, maar beweerde u ook in december 2009 wel teruggekeerd te zijn naar Pakistan en daar verbleven te hebben tot aan uw vertrek naar België in augustus 2011. In verband met deze verklaringen dient er vooreerst op gewezen te worden dat van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De vaststelling dat u uw eerdere verblijf in Griekenland bewust verzwegen hebt voor het CGVS en u nu ook geen enkele verklaring geeft waarom u hierover gelogen hebt, ondermijnt op zich al de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien doet uw loutere bewering dat u in december 2009 effectief zou teruggekeerd zijn naar Pakistan geen afbreuk aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België in 2011 waardoor twijfels blijven bestaan over het precieze tijdstip van uw definitieve vertrek uit Pakistan. U beweerde weliswaar te beschikken over documenten die uw terugkeer naar Pakistan zouden staven en deze ook te zullen voorleggen, maar tot op heden heeft het CGVS deze documenten nog altijd niet ontvangen.

Met betrekking tot uw andere verklaringen waarvan gezegd kan worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat uw verdwenen broer (I.H.) vermoord werd teruggevonden op 28 augustus 2011, dat uw vader regelmatig telefonisch bedreigd wordt door de talibanleden die op zoek zijn naar u, en dat jullie nog altijd geen nieuws hebben van uw andere verdwenen broer (S.), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende

verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen. U beweerde weliswaar over documenten te beschikken aangaande de moord op uw broer en deze te zullen voorleggen, maar tot op heden heeft het CGVS ook deze documenten nog altijd niet ontvangen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij afkomstig is uit een land waar het niet vanzelfsprekend is om overheidsinstanties te vertrouwen. Hij koesterde zeer veel angst bij zijn aankomst in België, waar alles nieuw en onbekend is. De onduidelijkheden uit zijn eerste asielrelaas betreffen volgens verzoeker enkele details over zijn verblijf in Griekenland en de gevolgde reisweg. Zijn asielrelaas zelf is nooit gewijzigd, aldus verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij voor het bekomen van bepaalde documenten dient te rekenen op de hulp van zijn vader, die nog in Pakistan verblijft. Daar zijn vader reeds lange tijd in het ziekenhuis verblijft, heeft verzoeker veel moeite om de nodige documenten en stavingstukken te bekomen. Het is volgens hem geen uitzondering dat asielzoekers geen tastbare bewijzen kunnen tonen daar zij meestal halsoverkop hun land ontvluchten en hierbij niet de tijd hebben om documenten te verzamelen of op te vragen. Daarom moeten ondervrager en asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen, zo meent verzoeker. In bepaalde gevallen komt het zelfs aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien bepaalde documenten niet gevonden kunnen worden, moet aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel worden gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dit wil zeggen dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeker stelt nogmaals zijn asielrelaas nooit gewijzigd te hebben en dat het algemeen bekend is dat de taliban in Pakistan met geweld leden rekruteert. Hij meent dat zijn verklaringen steeds samenhangend en aannemelijk geweest zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag.

In zoverre de Raad zou oordelen dat verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, dient hem minstens de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) te worden toegekend, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dienaangaande in zijn verzoekschrift het volgende: *“Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing naar informatie “waarover zij beschikt en waarvan u een kopie aantreft in het administratief dossier” om te stellen dat er op dit ogenblik geen reëel risico van ernstige schade is in de zin van art. 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS motiveert daarbij gebrekkig, want het CGVS geeft nergens concrete toelichting betreffende de stukken waarnaar zij verwijst. Het CGVS toont in haar bestreden beslissing integendeel aan dat er weldegelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art.*

48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. Zo wordt er gesteld dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn en dat de terreuraanslagen die er plaatsvinden er tevens voor zorgen dat er willekeurige slachtoffers vallen.. Eveneens zouden er volgens verweerder in Pakistan grootschalige aanslagen plaatsvinden die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken. Verweerder geeft eveneens zelf aan dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft en dat de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir zorgwekkend voorkomen. In de provincie Punjab is de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi actief. Volgens verweerder zou de helft van de in 2013 te betreuren doden slachtoffer geweest zijn van terreurgeweld gepleegd door deze organisatie! Daar er zich in de provincie Punjab -de provincie waar verzoeker vandaan komt –met regelmaat ernstige incidenten voordoen waarbij willekeurige burgerslachtoffers vallen, dient aangenomen te worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker verwijst hier opnieuw naar hetgeen uiteengezet werd in huidige en vorige asielprocedure. Hij haalt nogmaals aan dat hij zijn land heeft moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor zijn leven. Zijn broer werd reeds vermoord door de Taliban en zijn andere broer is nog steeds vermist. In de streek waar verzoeker vandaan komt is de Pakistaanse Taliban nog steeds actief. Gelet op de algemene gekende onrustige situatie, en gelet op de specifiek bedreigende situatie die gold en geldt voor verzoeker, kan verzoeker aanspraak maken op het statuut van subsidiaire bescherming, in afwachting tot men met zekerheid kan zeggen dat de situatie in zijn geboortestreek dermate verbeterd is dat verzoeker in geval van terugkeer geen enkel risico meer loopt voor zijn leven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de Pakistaanse Taliban zeer recent zijn steun betuigd heeft aan de extremistische organisatie IS wat de situatie in Pakistan nog gevaarlijk dreigt te maken."

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een persbericht aangaande de Pakistaanse taliban (stuk 3).

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asiolverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asiolverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Zo gaf u in het kader van uw huidige asielaanvraag weliswaar toe dat u vanaf juli 2008 inderdaad in Griekenland verbleven hebt, maar beweerde u ook in december 2009 wel teruggekeerd te zijn naar Pakistan en daar verbleven te hebben tot aan uw vertrek naar België in augustus 2011. In verband met deze verklaringen dient er vooreerst op gewezen te worden dat van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De vaststelling dat u uw eerdere verblijf in Griekenland bewust verzwegen hebt voor het CGVS en u nu ook geen enkele verklaring geeft waarom u hierover gelogen hebt, ondermijnt op zich al de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien doet uw loutere bewering dat u in december 2009 effectief zou teruggekeerd zijn naar Pakistan geen afbreuk aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België in 2011 waardoor twijfels blijven bestaan over het precieze tijdstip van uw definitieve vertrek uit Pakistan. U beweerde weliswaar te beschikken over documenten die uw terugkeer naar Pakistan zouden staven en deze ook te zullen voorleggen, maar tot op heden heeft het CGVS deze documenten nog altijd niet ontvangen.*

Met betrekking tot uw andere verklaringen waarvan gezegd kan worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat uw verdwenen broer (I.H.) vermoord werd teruggevonden op 28 augustus 2011, dat uw vader regelmatig telefonisch bedreigd wordt door de talibanleden die op zoek zijn naar u, en dat jullie nog altijd geen nieuws hebben van uw andere verdwenen broer (S.), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U beweerde weliswaar over documenten te beschikken aangaande de moord op uw broer en deze te zullen voorleggen, maar tot op heden heeft het CGVS ook deze documenten nog altijd niet ontvangen.”

Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers asielrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden bij 's Raads arrest nummer 127 141 van 17 juli 2014, dat kracht van gewijsde heeft. Verzoeker kan niet middels onderhavig verzoekschrift beroep indienen tegen de bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakte van voormeld arrest van 17 juli 2014, noch tegen dit arrest zelf. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij afkomstig is uit een land waar het niet vanzelfsprekend is om overheidsinstanties te vertrouwen, dat hij veel angst had en dat alles in België voor hem nieuw en onbekend is, dient opgemerkt dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Waar verzoeker aanvoert dat *“De onduidelijkheden uit zijn eerste asielrelaas betreffen enkele details over zijn verblijf in Griekenland en de gevolgde reisweg. Zijn asielrelaas zelf is nooit gewijzigd”*, dient erop gewezen dat verzoekers asielrelaas blijkens voormeld arrest van 17 juli 2014 reeds ongeloofwaardig werd bevonden, daar gesteld werd dat de commissaris-generaal *“de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld [heeft] en zijn beslissing genomen [heeft] met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak”*. Dit klemt des te meer daar verzoeker met betrekking tot zijn verblijf in Griekenland in het kader van huidige tweede asielaanvraag erkent in

Griekenland te hebben verbleven, doch stelt in 2009 te zijn teruggekeerd naar Pakistan, terwijl hij in zijn beroep tegen de beslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag aanvoerde dat *“een andere persoon ten onrechte gebruik heeft gemaakt van zijn identiteitsgegevens”* ter verklaring voor de gedane vaststelling dat uit de website van de NADRA blijkt dat hij in Griekenland is geweest, hetgeen in voormeld arrest van 17 juli 2014 als niet ernstig werd bestempeld.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij halsoverkop zijn land van herkomst moest verlaten en daarom geen documenten kon verzamelen of opvragen, dient opgemerkt dat deze bewering niet te rijmen valt met zijn – ongeloofwaardige – bewering dat hij in 2009 van Griekenland terugkeerde naar Pakistan. Gelet op zijn verblijf in Griekenland kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op de hoogte is van het belang van het voorleggen van bewijzen ter staving van zijn beweringen. Wat er ook van zij, documenten hebben slechts een ondersteunende bewijswaarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Er dient nogmaals op gewezen te worden dat verzoekers asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werd bevonden bij 's Raads arrest nummer 127 141 van 17 juli 2014, dat kracht van gewijsde heeft. Dat de Pakistaanse taliban met geweld leden rekruteert, toont niet *in concreto* aan dat verzoeker zelf het slachtoffer zou geweest zijn van een dergelijke rekrutering.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') terecht als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar verzoeker stelt *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat de Pakistaanse Taliban zeer recent zijn steun betuigd heeft aan de extremistische organisatie IS wat de situatie in Pakistan nog gevaarlijk dreigt te maken.”* en ter staving hiervan een persartikel bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 3), dient opgemerkt dat verzoeker opnieuw niet verder komt dan het uiten van een blote bewering. Hij duidt immers op geen enkele wijze aan op welke manier de steunbetuiging van de Pakistaanse taliban aan IS de situatie in Pakistan *“nog gevaarlijk”* dreigt te maken.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. De e-mail gericht aan de Raad waarbij de raadsman van verzoeker wijst op de aanvankelijk foutief geciteerde datum waarop het lichaam van zijn broer werd teruggevonden wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van de moord op zijn broer, of deze nu zou hebben plaatsgevonden in 2011 dan wel in 2014.

De *“Nieuwsberichten aangaande recente bombardementen in de provincie Punjab”* betreffen een aantal persuittreksels over recente terroristische aanslagen in de grensstreek met India. Deze aanslagen die zich in de grensstreek situeren tonen niet aan dat er zich in de hele provincie Punjab een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/, §2, c) voordoet.

2.3.2. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. VAN ISACKER